

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 25 stemte for, 116 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af postloven.

(Lovforslag nr. L 13. Fremsat 13/1 82. Første behandling 19/1 82. Betænkning 17/2 82).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Erenbjerg (S):

Jeg skal på socialdemokratiets vegne afvise de stillede ændringsforslag, der alle har det indhold, at de svækker P&Ts økonomiske status.

De mest vidtgående ændringsforslag kommer fra partiet venstre, der foreslår, at den ene halvdel af portoforhøjelserne udskydes til ikrafttræden pr. 1. januar 1983 og den anden halvdel pr. 1. juli 1983. Venstres ændringsforslag vil betyde en svækkelse af det finanslovsforslag, der skal til behandling i næste uge, med et beløb i størrelsesordenen 122 mill. kr. og en svækkelse af finanslovsforslaget for 1983 med 96 mill. kr. eller i alt en svækkelse af P&Ts indtægtsgrundlag over 2 år med ca. 220 mill. kr. Det kan undre, at det er partiet venstre, der stiller sådanne ændringsforslag, idet dette parti jo tidligere har gjort sig til talsmand for, at P&Ts virksomhed økonomisk skal hvile i sig selv. Selv med de foreslåede portoforhøjelser vil P&T få et underskud på ca. 425 mill. kr. i 1982, og det er dette underskud, venstre nu foreslår forø-

get med ca. 122 mill. kr. Det er simpelt hen uansvarligt.

Jeg skal opfordre folketinget til at stemme imod disse ændringsforslag, ligesom jeg skal opfordre til at stemme imod de øvrige ændringsforslag.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg må bede om, at de uformelle debatter henlægges til sidegangen.

Burgdorf (KF):

Ved førstebehandlingen af dette lovforslag gav jeg til kende, at vor stilling til lovforslagets endelige vedtagelse ville bero på, hvordan behandlingen i udvalget kom til at foregå, om det var muligt at trække ministeren lidt i den rigtige retning.

Under det udvalgsarbejde, vi har gennemført, har det vist sig, at ministeren var til at få i tale og også ville bøje sig for fornuftige argumenter. Som lovforslaget nu foreligger med de ændringer, ministeren har givet tilsagn om, kan vi stemme for det. Vi ville godt have været længere, men vi mener, at det er bedre med et magert forlig end med en fed proces.

Derfor kan vi stemme for lovforslagets endelige vedtagelse, men ikke for de stillede ændringsforslag.

Brøndsted (V):

De oplysninger, der i de sidste dage er kommet om de underskudsmæssige forhold i P&T, har egentlig været overraskende gode. Det synes jeg vi har grund til at glæde os over, og det viser jo, at der er en anden vej end takstforhøjelser. Jeg mener derfor, at vi må bede postvæsenet om at fortsætte den heldige udvikling med rationalisering inden for organisationen, som altså har medført, at det underskud, der var blevet spået at ville blive meget stort, er blevet næsten halveret. På den baggrund må vi sige, at det vil være meget uheldigt at gennemføre disse vældig store portoforhøjelser nu, for hvis vi gør det, kan det bevirke, at man føler det knap så nødvendigt at fortsætte det besparelses- og rationaliseringsarbejde, som altså kan gennemføres.

Vi har fra venstres side ment, at vi, når pengene kan hentes andre steder, kan tillade os at komme med ændringsforslag om at ud-

[Brøndsted]

skyde disse portoforhøjelser, som vi i øvrigt slet ikke synes om eller finder nødvendige. Derfor har vi stillet ændringsforslag, der går ud på at udskyde forhøjelsen vedrørende den erhvervsmæssige brug af postvæsenet. Der er den risiko, at disse vældige forhøjelser på pakke- og tryksagsforsendelsesområdet kan give bagslag, sådan at indtægterne faktisk bliver mindre, end man har beregnet, fordi erhvervsvirksomheder finder andre måder at få deres post besørget på, og så kommer vi fra asken og i ilden.

Vi vil fra venstres side stemme mod ændringsforslagene fra SF, og vi vil meget stærkt anbefale, at man i hvert fald af hensyn til det betrængte erhvervsliv – når disse forhøjelser skal igennem, hvad de jo sikkert kommer – og dets mulighed for at budgettere stemmer for ændringsforslag nr. 2.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg må bede om mere ro i salen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal anbefale, at man stemmer for socialistisk folkepartis ændringsforslag, som i korthed går ud på, at de 3 mill. kr., der er pålagt dagbladene i ekstra takstforhøjelse, udgår af forslaget.

Jeg har fået den forståelse gennem udvalgsarbejdet, at der i dette forslag, som det blev fremsat i sin jomfruelige form, var tale om en balance i forslaget, og at man havde talt med de berørte parter, og jeg forstod også, at de berørte parter i det hele taget var blevet enige om, at denne portoforhøjelse kunne man tage. Nu er balancen i forslaget blevet ødelagt, så derfor mener vi i SF, at det var rimeligt at tænke på den betrængte dagbladssituation og ikke kun på det betrængte erhvervsliv. Der er jo her tale om, at det er meget små dagblade, som i forvejen har det svært, der skal betale dette ekstra, så jeg synes, der var god grund til at stemme for det.

Jeg skal samtidig sige, at vi selvfølgelig ikke kan stemme for de ændringsforslag, der er stillet af venstre. Som hr. Brøndsted udtalte heroppe, har man af hensyn til det betrængte erhvervsliv fra venstres side råd til at sige, at 218 mill. kr. kan man bare tage på statsbudgettet. Det kan jo undre, at man, når vi tænker tilbage til december måned, hvor vi havde en valgkamp, hvor der var tale om

en VK-plan, som skulle skære ned på alle planer, ikke kan være med til denne forhøjelse.

Vi må naturligvis stemme imod disse ændringsforslag og vil i øvrigt stadig væk stemme for lovforslaget, selv om vi må erkende, at vi ikke har kunnet få tilslutning til forslaget om, at forhøjelsen for dagbladene undgås. Vi vil stadig væk arbejde for, at de små dagblade får de fordele, som vi mener er nødvendige, og vi beklager meget, at balancen i forslaget er blevet ødelagt.

Dohrmann (FP):

Der skal ikke herske tvivl om, at fremskridtspartiet mener, at post- og telegrafvæsenet skal hvile i sig selv. Når vi ikke – man kan godt sige: gang efter gang – kan støtte de evindelige forslag om portoforhøjelser, som kommer fra forskellige trafikministre, så er det naturligvis, fordi man har et forfærdeligt roderi inden for postvæsenet. Med hensyn til monoopolet synes vi, det er uansvarligt over for brugerne af postvæsenet, som derved er tvunget til at benytte P&T, at man sådan kritikløst kan stemme for portoforhøjelser.

Af samme grund kan vi naturligvis ikke stemme for ændringsforslagene fra SF, som jo regulært betyder, at naboen kommer til at betale portoen for nabovens avis; det kan vi ikke medvirke til.

De ændringsforslag, partiet venstre har stillet, synes jeg er meget interessante. På den ene side siger venstre ligesom vi, at P&T skal hvile i sig selv. Det er jo ikke ret længe siden, vi havde en trafikminister, som hed Ivar Hansen. I 1979 udarbejdede rigsrevisionen en beretning til statsrevisorerne. Af side 14 og 15 – jeg vil ikke bruge direkte citater, for så skal jeg have en time mere – fremgår det helt tydeligt, at post- og telegrafvæsenet i 1979 kom med et krav om et merprovenu på 25 mill. kr. Finansministeren – det skal man lægge mærke til – dengang var socialdemokrat, og han imødegik kravet fra P&T. Af side 15 fremgår det også, at den daværende trafikminister, hr. Ivar Hansen, fik gennemført, at post- og telegrafvæsenet fik bevilget næsten 25 mill. kr. På daværende tidspunkt gik venstre altså ind for, at P&T skulle have flere offentlige midler. Alligevel står man her

[Dohrmann]

og taler om, at det skal hvile i sig selv, og taler om besparelser.

Jeg vil gerne spørge trafikministeren, for der må jo ligge et eller andet, hr. Ivar Hansen må jo i sin ministertid have udarbejdet nogle besparellesplaner: hvor er de besparellesplaner henne? Ligger de ovre i ministeriet? Ligger de med støv på derovre? Eller er det sådan, at hr. Ivar Hansens efterfølger, hr. Risgaard Knudsen, har smidt de besparellesforslag væk? Man kan ikke stå her og sige, at man vil spare, når man samtidig har en fortid, hvor man har brugt flere penge. Hvis vi ikke får en forklaring eller får disse besparellesforslag fremlagt i udvalget, så er der altså et eller andet, der er rivende galt. Det vil jeg gerne have en forklaring på.

Bollmann (CD):

Det fremgår af betænkningen, at CD her ved andenbehandlingen vil redegøre for sin stilling, og det skal jeg gøre ganske kort.

Jeg vil gerne takke ministeren for, at han har været åben under drøftelserne i udvalget. Vi kan som følge af denne åbenhed stemme for lovforslaget, som det ligger nu, og i konsekvens heraf vil vi stemme imod samtlige ændringsforslag.

Dræbye (RV):

Det radikale venstre kan støtte lovforslaget og går derfor imod de af venstre stillede ændringsforslag, som vi har modtaget med meget stor undren på grund af deres utrolige mangel på omsorg for det store statsunderskud.

Hr. Brøndsted siger i dag, at rationalisering i postvæsenet er godt, og det bruger han i øvrigt som et argument for, at man ikke skal pålægge så store takstforhøjelser. Konsekvensen af hr. Brøndsteds argumentation er nærmest, at postvæsenet skal arbejde med permanente underskud, for hvis ikke det gør det, får vi ikke den rationalisering, hr. Brøndsted ønsker. Jeg må forstå det som en for mig at se lidt ny linje hos venstre, at meningen med postvæsenet og andre statsvirksomheder er, at de skal køre med underskud, for hvis ikke de kører med underskud, så får vi ikke nogen rationalisering.

I det hele taget kan man måske betragte venstres ændringsforslag som et udtryk for venstres nye linje i folketinget. For det første

vil man jo gerne overbyde de konservative. For det andet er det, der før valget hed ned-sættelse af udgifterne eller besparelser, nu her efter valget blevet til nedsættelse af indtægterne, altså det modsatte. Man kan måske nok sige, at det er blevet lidt mere folkeligt af, at valgresultatet har været igennem den bearbejdning, venstre har givet det, men spørgsmålet er, om det er blevet mere sagligt.

Det tredje, man kan føje til, er, at man, når man ser på venstres omsorg for det nære samfund og for nærbutikkerne, kan undre sig over, at venstre med en meget kraftig argumentation støtter netop de virksomheder, som arbejder over hele landet, men som er centralt placeret, postordreforretninger m.m. Derfor må jeg sige, at det faktisk er med meget stor undren, vi har set disse ændringsforslag.

Til SFs ændringsforslag skal jeg føje nogle bemærkninger. Trods meget store principielle betæneligheder har vi også i de senere år medvirket til at holde dagbladstaksterne meget lave. Det har medført en meget stor forskel imellem udgifter og indtægter på netop dette område inden for postvæsenet. Vi tror ikke, at det er en politik, man kan fortsætte i det uendelige. Der bliver nødt til på et eller andet tidspunkt at ske en ændring, sådan at man får en større grad af overensstemmelse mellem indtægter og udgifter ved denne form for postbesørgelse. Postloven er jo ikke nogen støttelov for nogen del af samfundet, heller ikke for dagspressen, og derfor skal vi heller ikke konsekvent benytte den som en sådan. Vi mener, at den ajourføring på dagbladsområdet, der foretages, ser rimeligt afbalanceret ud, og derfor vil vi stemme imod SFs ændringsforslag.

Keld Albrechtsen (VS):

De af venstre stillede ændringsforslag kan VS ikke støtte, og det er med samme begrundelse, som fru Lilli Gyldenkilde fremlagde. VS var under første behandling især inde på problemet med dagbladstaksterne, som vi absolut måtte kræve løst, før vi ville kunne medvirke til lovforslagets vedtagelse.

Nu er der stillet ændringsforslag af SF, som betyder, at portoforhøjelsen for dagbladene undgås. Det er ændringsforslag, som absolut må igennem, for at VS kan støtte lovforslaget i dets helhed. Det er helt afgø-

[Keld Albrechtsen]

rende, at der ikke bliver vedtaget forhøjelser, som kommer til især, som fru Lilli Gyldenkilde også var inde på det, at genere og vanskeliggøre vilkårene for de mindre dagblade. Det må vi lægge så megen vægt på, og det kan klares for så beskedne midler, at vi må anse det for afgørende for vores stillingtagen ved tredje behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Jeg skal takke ordførerne for tilslutningen til forslaget om ændring af postloven, altså de berørte portoforhøjelser.

Jeg skal til hr. Burgdorf fra det konservative folkeparti sige, at det da er rigtigt, at jeg på et tidspunkt i udvalget om offentlige arbejder har bøjet mig for nogle synspunkter vedrørende rabatgivning, altså den bemyndigelse, jeg i bekendtgørelsen om benyttelse af postvæsenet har til at give postvæsenet lov til at indføre rabatter på visse områder. Jeg har selv en interesse i – det tror jeg vi alle sammen har – at denne overgang med portostigning for tryksager og småpakker bliver så lempelig som overhovedet muligt.

Det er klart, at en sådan portoforhøjelse har været drøftet med repræsentanter for de berørte områder, og de er også blevet orienteret – det blev de allerede midt i 1981 – om, at denne portoforhøjelse ville komme; så man kan ikke komme og sige, at portoforhøjelsen kommer bag på dem, således at de kommer i klemme rent prismæssigt. Det sker ikke. Alligevel har jeg ment, at det ville være rigtigt, at vi gav en rabat, og jeg havde tænkt mig, at rabatten skulle have virket indtil 1. oktober i år, men efter ønske fra et flertal i udvalget har jeg bøjet mig, så at vi lader den køre frem til 1. januar 1983.

Jeg skal også her sige, at det er lige så klart, at der så bliver tale om en budgetforringelse på omkring 10 mill. kr. ud over den rabat, jeg selv havde tænkt mig, altså en budgetforringelse på i alt 18 mill. kr.; men jeg synes, at det er rimeligt, at vi gik den vej.

Om SFs ændringsforslag skal jeg sige, at jeg da kan have fuld forståelse for det spørgsmål, der er rejst her, og det er jo heller ikke den store budgetforringelse, det kommer til at dreje sig om. Men siden 1978 har det været et princip ved takstforhøjelser på blade, at portoen for forskellige kategorier af

blade, det vil sige dagblade, ugeblade, månedsblade og lokale distrikts- og annonceblade, uanset niveauforskellene skulle forhøjes med nogenlunde samme procentsats som taksterne for de øvrige forsendelsesarter.

Hvis dagbladene skal friholdes for portostigninger, sådan som det er foreslået i de stillede ændringsforslag, vil det medføre et brud på dette princip, og det vil også medføre forvridning at friholde én kategori af blade til forskel fra andre kategorier af blade. Enten skulle vi vælge den løsning, at vi friholdt alle kategorier for portoforhøjelse, og så ville der blive tale om en langt større budgetforringelse end den, SF nævner i bemærkningerne til sit ændringsforslag, eller også skulle portoen for alle kategorier forhøjes med samme sats.

Jeg kan oplyse, at alle 4 bladudgiverorganisationer, nemlig Danske Dagblades Fællesrepræsentation, Dansk Fagpresseforening, Dansk Magasinpresses Udgifterforening og Landsrepræsentationen for Danske Distriktsblade og Lokalaviser, har tilkendegivet, at de accepterer de foreslåede forhøjelser, som i øvrigt er identiske med dem, min forgænger i embedet foreslog i januar 1981, men som ikke blev gennemført dengang. Så heller ikke her kommer det bag på dagbladene. Som jeg sagde under første behandling, er der med det underskud, postvæsenet har på dagbladsforsendelsen, tale om ret så store statssubsidier på dette område.

Jeg vil gerne sige til venstres ordfører, hr. Brøndsted, at det glæder mig, at hr. Brøndsted er tilfreds med det danske postvæsen. Det er jeg faktisk også. Der er stadig væk nogle ting og sager og nogle problemer, vi skal have løst, men der er også henvist til tillægsbevillingslovsforslaget for 1981, hvor man tydeligt kan læse P&Ts budgetforbedring. Det er ikke noget, jeg kan tage æren for, det er der andre der kan gøre, men jeg kan glæde mig sammen med hr. Brøndsted over, at det går den vej.

Men så hører glæden også op – med hensyn til hr. Brøndsted i hvert fald – for når jeg ser de ændringsforslag, partiet venstre med hr. Brøndsted som ordfører har stillet, så synes jeg nok, at jeg må sige til mig selv: hvad i alverden er der sket med venstre, Danmarks liberale parti? Har det pludselig rablet for dette parti, når man stiller ændringsforslag til et lovforslag som det, jeg

[Ministeren for offentlige arbejder]

kommer med her, der betyder en budgetforringelse i 1982 – jeg skal lade være med at tale om 1983 – på 122 mill. kr.? Jeg gad egentlig vide, hvad venstres ordfører ville have sagt under finanslovdebatten i næste uge, hvis dette forslag havde vundet flertal. Det vil altså medføre et provenutab på 122 mill. kr. i 1982 og 96 mill. kr. i 1983, og det vil jeg ikke kunne acceptere, og det har da også glædet mig, at der er et stort flertal i det høje ting, der heller ikke kan acceptere det.

Jeg har som sagt givet tilsagn om, at vi i en overgangsperiode indtil januar 1983 vil bemyndige post- og telegrafvæsenet til at fastsætte rabatter for tryksager og småpakker, således at nettotakstforhøjelsen for rabatberettigede tryksager henholdsvis småpakker i denne periode kun bliver omtrent halvdelen af den endelige forhøjelse af nettotaksterne pr. 1. januar 1983. Herved opnås for så vidt en gradvis iværksættelse af takstforhøjelserne for tryksager og småpakker. Jeg synes ærlig talt, at venstre skulle tænke sig om endnu en gang og måske trække sit ændringsforslag tilbage.

Til hr. Dohrmanns bemærkninger og i øvrigt bemærkningerne fra fremskridtspartiet i betænkningen har jeg ikke mange ord. Det er som sædvanlig påstande grebet ud af luften på et meget løst grundlag uden relation til hverdagen. Det er faktisk, hvad jeg vil ofre det.

Brøndsted (V):

Jeg vil godt gøre hr. Dræbye opmærksom på, at det er nu engang ikke at spare, når man sætter priserne og taksterne op. Det vil bevirke en fordyrelse, der vil slå igennem på mange områder. Sparepolitik og takstforhøjelser er to vidt forskellige ting.

1981-regnskabet har vist, at der er meget at hente ved rationalisering. Det ser vi af den tillægsbevillingslov, som ministeren omtaler. Takstforhøjelser kan være så voldsomme – de to sidste gange har givet en forhøjelse på næsten 75 pct. – at det giver bagslag. Derfor er det et spørgsmål, om det ikke er uansvarligt at gennemføre disse vældige stigninger, da det måske kan få underskuddet til at vokse.

Til ministeren vil jeg godt sige, at det er ikke en budgetforringelse, vi ønsker. Vi vil, at ministeren skal finde disse penge i P&Ts

ressourcer. Det kan lade sig gøre, og vi ønsker ministeren held og lykke til at finde dem. Det vil vi gerne støtte alt, hvad vi overhovedet kan. Det er en bedre vej at gå end denne prisstigningsvej, som man er inde på.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu skal jeg ikke gøre tingene så komplicerede, at det får præg af, at det er en meget, meget stor sag for os, det her. Det er det ikke, men jeg synes alligevel, der er nogle ting, der skal præciseres.

Så vidt jeg forstod på ministeren ved førstebehandlingen, var der tale om, at ministeren var forholdsvis afslappet over for SFs ændringsforslag vedrørende de 3 mill. kr. til dagbladene. Jeg synes, balancen er brudt i og med, at man nu for de virksomheder, som har med småpakker og tryksager og pladering, og hvad ved jeg, at gøre, indfører en rabatordning, som alt i alt vil komme til at koste ca. 18 mill. kr. I forhold til 18 mill. kr. virker de 3 mill. kr. ikke som noget stort beløb. Det får tankerne hen på, at det måske handler om, hvem man vil samarbejde med. Jeg kan se, at der er gjort store bestræbelser for at få de konservative og de radikale med, og det har man også fået. Jeg mener stadig væk, at balancen i dette er brudt i og med, at man giver de 18 mill. kr. i rabatordninger. Dette har dagbladene højest sandsynligt ikke været informeret om, og derfor har dagbladsforeningen måske ikke rettet henvendelse. Det er da muligt, den gør det på baggrund af det her; lad os nu se.

SF vil stadig væk stemme for ændringsforslaget, fordi vi mener, der må en balance til, og den kommer der i og med, at der nu kommer nogle flere penge hjem. Posten skal fungere, og det må koste noget, men så længe man herinde ikke kan få lavet en lov, som giver pressestøtte til små dagblade især, sådan at alsidigheden i informationsniveauet kan blive bedre, så mener vi, vi bør støtte dagbladene dér, hvor vi kan. Vort ændringsforslag om de 3 mill. kr. er jo til gavn for de små dagblade, som i forvejen har det svært; det drejer sig ikke om de store dagblade, som jo har deres eget distributionsnet. Men o.k., jeg kan forstå, at ministeren ikke vil være med, og at socialdemokratiet stemmer imod det.

Dohrmann (FP):

Jeg synes nok, trafikministeren kunne bruge tiden bedre heroppefra end til ligefrem at stå og rose postvæsenet. Det er nemlig ikke os som sådan – jo, formelt er det os – som kritiserer postvæsenet, det er postvæsenets kunder, og det får ministeren sikkert også mange henvendelser om hver eneste dag.

Jeg stillede ministeren det konkrete spørgsmål: ligger der ovre i ministeriet – godt støvet til, ganske vist – nogle besparelsesplaner fra den tid, da hr. Ivar Hansen var trafikminister? Partiet venstre kommer gang efter gang med den påstand, at det vil spare på de offentlige budgetter. Det siger endvidere, at postvæsenet skal hvile i sig selv. Jeg har dokumenteret, at i hr. Ivar Hansens ministertid fik postvæsenet med hr. Ivar Hansen som øverste chef gennemført, at postvæsenet fik tildelt et beløb på ca. 25 mill. kr. mere i finansåret 1979. Finansministeren protesterede dengang, men hr. Ivar Hansen fik merforbruget gennemført. Ministeren svarede ikke på mit spørgsmål, og det tager jeg som en bekræftelse på, at der ingen besparelsesplaner ligger i ministeriet.

Tilbage er der så to muligheder. Den ene er, at hr. Risgaard Knudsen har smidt besparelsesplanerne væk. Det er muligt, og det kunne jeg godt tænke mig om hr. Risgaard Knudsen ville svare på. Har han smidt alle hr. Ivar Hansens oplæg i skraldespanden, dengang han kom derover? Den anden mulighed er, at der aldrig er udarbejdet nogen besparelser. Det ville jeg forfærdelig gerne have afklaret. Vi vil selvfølgelig støtte venstre i ethvert forslag, det kommer med om besparelser, men jeg synes godt nok, det er noget dobbeltmoralsk, at man påstår heroppefra, at man vil spare på postvæsenets udgifter og rationalisere, mens man, når man endelig får chancen for at gennemføre nogle besparelser og ordnede forhold, går den stik modsatte vej.

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Jeg skal ikke forlænge denne debat ret meget. Jeg vil sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det er da rigtigt set i relation til den ekstra indtægt, der er tale om i forbindelse med portoforhøjelsen, at man godt kan være afslappet over for 3 mill. kr. Det er jeg i og for 147. Ft

sig også, selv om jeg ikke kan tillade mig at være afslappet over for én eneste krone, der gives ud. Men spørgsmålet er altså, om vi kan friholde dagbladene og så stadig væk fastholde forhøjelsen for distrikts- og ugebladene. Så bliver der en ulige konkurrence, og det har vi aftalt med branchen, at det kan vi ikke have.

Jeg vil også godt give fru Lilli Gyldenkilde ret i, at der er en ubalance mellem de 3 mill. kr. og så den rabat, som jeg er gået med til at vi skal bemyndige post- og telegrafvæsenet til at give indtil 1. januar 1983. Men det er nu engang de politiske vilkår. Der er ikke tale om at vælge samarbejdspartner, der er tale om at få et politisk flertal for en lovgivning. Det politiske flertal – så jeg i udvalget – var ikke til stede, medmindre jeg gav en indrømmelse, som jeg egentlig heller ikke synes er helt urimelig. Det kommer også fru Lilli Gyldenkildes forbrugere til gode, en del af dette her.

Jeg regner i øvrigt med, at vi, når vi giver denne rabat, slipper for al den megen snak om, at nu starter man private firmaer og organisationer op. Det er der jo slet ikke hold i, når vi fører en prispolitik som den, vi fører her.

Jeg har al mulig respekt, også for et blad, som jeg ved fru Lilli Gyldenkilde har stærk tilknytning til, men jeg er ikke i stand til at hjælpe mere ad den vej.

Endelig skal jeg sige til hr. Dohrmann, at det er helt i orden at kritisere det danske postvæsen; denne kritik skal bare ikke være så flegmatisk og så overfladisk som den, fremskridtspartiet kommer med. Jeg er selv kritisk – og det ved jeg også mine forgængere i embedet har været – over for postvæsenet, men det er en anden form for kritik end den, som hr. Dohrmann kommer med. Den giver jeg ikke så forfærdelig meget for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 25 stemte for, 113 imod.

§ 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 16 stemte for, 122 imod.

Ændringsforslag nr. 3 og 4 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 5 og 6 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

§ 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel til undervisningsministeren og arbejdsministeren:

Forespørgsel af Palle Simonsen (KF), Bertel Haarder (V), Mimi Stilling Jakobsen (CD) og Chr. Christensen (KrF):

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at fjerne de mange forældede og bureaukratiske regler, som hindrer unge i at få lære- og praktikpladser?«

(Forespørgsel nr. F 5. Anmeldt 27/1 82. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/2 82).

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg skal allerede nu gøre opmærksom på, at afstemninger om eventuelle dagsordener først vil finde sted tirsdag den 23. februar.

Begrundelse

Palle Simonsen (KF):

Baggrunden for den forespørgsel, som er stillet af de fire partier, er de mange eksempler på, hvordan bureaukrati og stivhed for-

hindrer unge i at få lære- eller praktikpladser.

Når vi har rettet forespørgslen både til arbejdsministeren og til undervisningsministeren, er det naturligvis ikke, fordi vi er i tvivl om, hvem dette område sorterer under. Vi ser helt klart, at denne sag i første række vedrører undervisningsministeren, men vi ved også, at arbejdsministeren har en levende interesse i dette område, og derfor synes vi, det er naturligt, at han bliver medinddraget.

Nok har vi haft en debat for cirka en uge siden om ungdomsarbejdsløshedsproblemet generelt, og nok har folkettinget nedsat et udvalg, som specielt skal beskæftige sig med disse problemer, men den sag, vi her har rejst, mener vi er en kontant sag, som i virkeligheden kan løses isoleret i forhold til de mere generelle tiltag på ungdomsarbejdsløshedsområdet.

Med et stort antal unge uden job finder vi, at det er af helt afgørende betydning, at stivheden og bureaukratiet bliver fjernet. Vi kan simpelt hen ikke leve med, at vi hver eneste dag får eksempler på, at unge ikke får job, fordi der er stivhed i systemet. Mens mange af forslagene til løsning af det generelle ungdomsarbejdsløshedsproblem i realiteten bidrager til at skubbe andre ud af arbejdsmarkedet, tror jeg, vi har lov til at sige, at hvis der på dette specielle område bliver lukket op for en større smidighed, så vil det i sig selv alene give ekstra job til unge, uden at det går ud over andre.

Der er naturligvis en række konkrete hovedproblemer. Jeg skal her i motiveringen alene koncentrere mig om nogle ganske enkelte. For det første dette, at vi i dag kan konstatere, at en række virksomheder nægtes godkendelse som lærested. Vi kan konstatere, at der også er en række virksomheder, som slet ikke går ind i selve ansøgningsproceduren, fordi de på forhånd har opgivet og finder det for besværligt og ikke tror på, at de har nogen mulighed for at blive godkendt. Vi ser også i en række tilfælde, at stive faggrænser hæmmer oprettelsen af lære- og praktikpladser. Vi ser desuden en form for diskrimination af mesterlæren i forhold til EFG-uddannelsen, som igen bevirker, at unge ikke får chancen for en læreplads.

Det er disse eksempler, vi har ønsket at drage frem. Det er det, vi ønsker at få regeringens svar på. Vi håber, at regeringen vil